

Arrest

nr. 279 540 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zuid-Soedanese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Zuid-Soedanese nationaliteit en u bent geboren op 1 mei 1964 in de huidige Zuid-Soedanese hoofdstad Juba, in het toenmalige Soedan. U bent etnisch Kakwa en Katholieke christen. U doorliep de lagere en middelbare school in Juba. Uw vader was er politieagent, maar toen u veertien jaar oud was, werd hij gedood door Arabieren in Juba. Uw moeder en haar familie verbleven steeds in het dorp Kayah, in de buurt van de stad Yei, aan de Oegandese grens. Wanneer u achttien jaar was, ging u verder studeren aan een kostschool in Malakal, in de deelstaat Upper Nile. U studeerde af in wiskunde. Daarna verhuisde

u naar de stad Port Sudan, in het huidige Soedan. U werkte er bij het transportbedrijf Trans Intra, in de haven van Port Sudan. U werkte er dertien jaar, tot het jaar 1998, maar nadien diende het bedrijf te sluiten door de komst van de Sharia-islam in Soedan. In Port Sudan huwde u Sarah Butros. U bleef slechts twee jaar gehuwd, gezien u haar betrapte met een andere man. Zij kreeg een dochter, maar u erkende deze dochter niet. In het jaar 1999 besloot u Soedan te verlaten, en u voer als verstekeling mee met een schip naar Griekenland. U heeft er een verzoek om internationale bescherming ingediend in het jaar 2003.

Initieel, verkreeg u in Griekenland een voorlopig verblijf dat u steeds diende te verlengen. U kon met deze documenten echter niet werken. Na een tijdje kreeg u langere verblijfsvergunningen. In het jaar 2011 splitste Zuid-Soedan zich af van Soedan, en ging uw nationaliteit over naar de Zuid-Soedanese. Op 15 mei 2014 verkreeg u de subsidiaire bescherming in Griekenland. Sinds uw aankomst in Griekenland werkte u als lasser. U verbleef ongeveer twintig jaar in Athene, maar woonde en werkte ook op het eiland Korfu. Vanwege economische problemen in Griekenland, zakten uw inkomsten en werd het moeilijker voor u om te voorzien in uw levensonderhoud. Om die reden wilde u ergens anders heen in Europa met de bedoeling als lasser te werken. Zo vertrok in november 2018 per vliegtuig naar het Verenigd Koninkrijk, maar bij aankomst bleek u niet in het bezit te zijn van een geldig visum, en bijgevolg werd u teruggeleid via Zaventem. U kwam op 14 november 2018 in Zaventem aan. U heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 20 februari 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn in de documenten toegevoegd aan het administratieve dossier (zie informatie, toegevoegd aan administratieve dossier, blauwe map), namelijk een bevestiging van de Griekse autoriteiten, blijkt dat u reeds internationale bescherming - meer bepaald subsidiaire bescherming - geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u echter betwist. U stelde immers een verblijfsvergunning te hebben gehad in Griekenland, die steeds diende te worden vernieuwd (zie notities CGVS, p.13), maar dat dit geen internationale bescherming betrof (zie notities CGVS, p.6 en p.14).

U stelde eveneens geen verlenging van uw verblijf te kunnen of te willen aanvragen (zie notities CGVS, p.16). Echter, dient opgemerkt, dat u - volgens informatie verkregen van de Griekse autoriteiten (zie administratieve dossier, blauwe map) - wel degelijk subsidiaire bescherming werd toegekend in Griekenland, dat u dit statuut elke drie jaar kan verlengen, maar dat u dit niet meer heeft gedaan sinds het jaar 2020.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument

dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een

andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uit uw verklaringen, kan worden afgeleid dat u reeds sinds het jaar 1999 in Griekenland aanwezig bent (zie notities CGVS, p.3 en p.6). U heeft er sindsdien steeds gewoond en gewerkt (zie notities CGVS, p.13). U heeft in verschillende bedrijven als lasser gewerkt, zowel in de hoofdstad Athene als op het eiland Korfu (zie notities CGVS, p.14). U stelde dat in Griekenland het hele land arm wordt, en dat de Grieken zelf eveneens Griekenland verlaten om werk te zoeken (zie notities CGVS, p.15). Dit is eveneens de reden dat u Griekenland verliet, en u kocht daartoe een vliegtuigticket naar het Verenigd Koninkrijk, alwaar u werd tegengehouden gezien u geen visum had aangevraagd. Deze verklaringen uwentwege, namelijk dat u twintig jaar in Griekenland gewoond en gewerkt heeft (zie notities CGVS, p.13-14), dat u Griekenland verliet omdat u er geen permanente documenten kreeg (zie notities CGVS, p.13) en omdat het land in economische moeilijkheden was, waardoor u minder werd betaald (zie notities CGVS, p.15); en dat u zelf een vliegticket naar het Verenigd Koninkrijk heeft betaald (zie notities CGVS, p.15), duidt op een zekere zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden, gezien u duidelijk over een netwerk en middelen beschikt om uw vertrek en verdere reis door Europa te bewerkstelligen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

*Wat betreft de door u neergelegde **Griekse documenten**, zoals uw Griekse reispas en uw Griekse verblijfsvergunning, dient opgemerkt, dat deze documenten niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Zij wijzen enkel op een legaal verblijf in Griekenland, tot het jaar 2020.*

Wat betreft de door u neergelegde algemene rapporten over Zuid-Soedan, dient opgemerkt, dat zij eveneens niets aan bovenstaande vaststellingen wijzigen. Ten eerste, gaan deze rapporten enkel over de algemene situatie in Zuid-Soedan, en hebben zij geenszins te maken met uw mogelijke persoonlijke problemen bij een eventuele terugkeer naar Soedan; en ten tweede, is een terugkeer naar Zuid-Soedan absoluut niet aan de orde, gezien u in Griekenland de subsidiaire bescherming werd verleend in het jaar 2014, dat u sindsdien elke drie jaar kon vernieuwen. Er dient opgemerkt dat u bijgevolg reeds internationale bescherming geniet in Europa.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Soedan, noch naar Zuid-Soedan.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De bestreden beslissing is genomen op basis van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake Ibrahim e.a. (hierna: Ibrahim e.a.) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie interpretatie verleend aan deze bepaling op basis van vijf prejudiciële vragen met betrekking tot personen die reeds internationale bescherming hadden gekregen in Polen en Bulgarije.

In dit arrest heeft het Hof er aan herinnerd dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust en dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, in acht nemen en dat zij in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name artikelen 1 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie.

Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is van wezenlijk belang in het Unierecht en vereist meer in het bijzonder wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Er moet bijgevolg worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ, Ibrahim e.a., punten 82-85).

Artikel 33, lid 2, onder a) van de Asielprocedurerichtlijn vormt een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen. Het Hof heeft er verder op gewezen dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten een weerlegbaar vermoeden betreft. Het HvJ sluit immers niet uit dat de werking van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel in de praktijk grote moeilijkheden ondervindt en dat personen die om internationale bescherming verzoeken op een wijze worden behandeld die hun grondrechten schendt, ook na afloop van de procedure. In dit verband wijst het Hof op de algemene en

absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie opgenomen verbod op foltering, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing dat nauw verband houdt met de eerbiediging van de menselijke waardigheid en dat het voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop ervan (HvJ, Ibrahim e.a., punten 86-87).

Om het vermoeden te weerleggen dat verzoeker een effectieve en gelijkwaardige bescherming van de in het Handvest erkende grondrechten zal hebben in de lidstaat waar hij reeds internationale bescherming heeft gekregen, is vereist dat er sprake is van ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Daarbij moeten de voorzienbare levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming heeft in deze lidstaat, worden beoordeeld door de nationale rechter (HvJ, Ibrahim, punt 101 zie ook HvJ, C-517/17, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt) alsook het al dan niet bestaan van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ, Ibrahim e.a., punt 88), indien deze rechter over gegevens beschikt die door de verzoeker zijn overgelegd om aan te tonen dat er in die lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling.

De rechter is er *“dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (zie naar analogie arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 90 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”*.

In het arrest Addis heeft het Hof naar analogie geoordeeld dat “de autoriteiten van een lidstaat” hiertoe gehouden zijn (zie HvJ, Addis tegen Bundesrepublik Deutschland, punt 52, met verwijzing naar arrest van 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 88, en beschikking van 13 november 2019, Hamed en Omar, C-540/17 en C-541/17, niet gepubliceerd, EU:C:2019:964, punt 38). Dergelijke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ, Ibrahim e.a., punt 89).

Het Hof oordeelde dat *“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)”* (punt 90). Situaties die worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon maar die geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een toestand komt die gelijkgesteld kan worden met onmenselijke of vernederende behandeling; bereiken niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Dit is evenmin het geval voor schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest en het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend.

Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de persoon die internationale bescherming geniet in de andere lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkene evenwel anders wordt behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”*.

Het HvJ heeft in het arrest Addis herhaald dat niet kan worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ, Addis, punt 52). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker subsidiaire bescherming verkreeg in Griekenland en dat er geen EUODAC informatie beschikbaar was. Verder blijkt uit het administratief dossier dat in antwoord op de vraag vanuit het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de Griekse autoriteiten bevestigden dat verzoeker in Griekenland subsidiaire bescherming verkreeg op 15 mei 2014, dat zijn verblijfsvergunning geldig was van 15 mei 2014 tot 14 mei 2017, dat deze onmiddellijk daarna vernieuwd werd en geldig was tot 15 mei 2020. Ook werd gesteld dat verzoeker geen hernieuwing meer heeft aangevraagd.

Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift dat hij subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland op 15 mei 2014 en zijn afgeleid verblijfsrecht geldig was van 15 mei 2014 tot 14 mei 2017 en na hernieuwing/verlenging van 15 mei 2017 tot 14 mei 2020 (zie ook antwoord van de Griekse autoriteiten op 4 maart 2022) en dat hij daarna geen aanvraag tot hernieuwing/verlenging van zijn verblijfsvergunning meer heeft ingediend. In het verzoekschrift wordt niet betwist dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland, maar wordt wel de vraag gesteld of zijn status wel zal kunnen worden vernieuwd aangezien zijn verblijfsvergunning verstreken is en dit gelet op de meeste recente informatie die wordt bijgebracht.

Uit de informatie die hij bijbrengt in het verzoekschrift blijkt dat de aanvraag tot verlenging uiterlijk dertig kalenderdagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de verblijfstitel dient te worden ingediend. Voor erkende vluchtelingen zou een late indiening zonder enige rechtvaardiging niet kunnen leiden tot de afwijzing van de aanvraag. Verzoeker merkt op dat uit de informatie blijkt dat een dergelijke garantie niet werd opgenomen in de vernieuwde Griekse wetgeving en men zelfs een boete riskeert bij te late indiening.

Hoewel verzoeker erkent dat uit de bijgebrachte informatie niet helemaal duidelijk blijkt wat de concrete gevolgen hiervan zijn, kan er volgens hem wel vermoed worden dat er een potentieel reëel risico bestaat dat verzoeker in geval van terugkeer niet meer zal kunnen verlengen. Uit een *a contrario*-redenering van de bewoordingen dat een loutere laattijdige indiening van de hernieuwingsaanvraag voor erkend vluchtelingen op zichzelf niet kan leiden tot een afwijzing ervan, kan namelijk afgeleid worden dat dit voor begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen wel gevolgen heeft en dus niet meer mogelijk is.

Volgens verzoeker is de verwerende partij te gemakkelijk en zonder inoverwegingname van de relevante landeninformatie en Griekse wetgeving, tot de conclusie gekomen dat er niets is dat erop wijst dat verzoeker nog steeds de status van internationaal beschermde heeft in Griekenland en dat hij 'eenvoudig mits het zetten van een aantal stappen' zijn status er zou kunnen hernieuwen.

Uit de informatie die verwerende partij van de Griekse autoriteiten heeft ontvangen, in samenhang met de sinds 2019 gewijzigde Griekse wetgeving, kan dit volgens verzoeker in ieder geval niet zonder meer afgeleid worden.

Verzoeker is vervolgens van mening en dit onder verwijzing naar algemene informatie dat zelfs wanneer hij zijn verblijfsrecht wel zou kunnen vernieuwen in Griekenland, wat zoals gezegd in zijn situatie niet noodzakelijk mogelijk blijkt te zijn, zal hij er dan nog met ernstige obstakels geconfronteerd worden, met gevolgen op niveau van de toegang tot diensten als sociale bijstand, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt en dat voor een onbepaald lange periode. Uit het door verzoeker genoemde, geactualiseerde AIDA-rapport blijkt namelijk dat begunstigden van internationale bescherming die terugkeren naar Griekenland voor de vernieuwing van hun verblijfsrecht met ernstige praktische obstakels geconfronteerd worden. Vooral begunstigden van subsidiaire bescherming, zoals verzoeker, krijgen ernstige belemmeringen op hun bord bij de hernieuwing van hun verblijfsstatus. Zo is de begindatum van de geldigheid van de verblijfsvergunning de datum waarop de beslissing werd genomen en niet de datum van de afgifte van de verblijfskaart. Dit brengt ernstige risico's met zich mee omdat een dergelijk verblijfsrecht slechts een geldigheidsduur van een jaar heeft en de afgegeven verblijfskaarten vaak bijna verlopen zijn op het moment van afgifte en dus onmiddellijk al weer verlengd moeten worden. Dit is het gevolg van grote vertragingen en achterstand van de administratie. Bovendien worden personen die internationale bescherming genieten en bij terugkeer naar Griekenland geen geldige verblijfstitel hebben, bijzonder lange wachttijden voorgeschied, tijdens dewelke zij geen toegang hebben tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

De Raad treedt verzoeker bij, daar waar uit de bijgebrachte informatie niet helemaal duidelijk blijkt wat de concrete gevolgen van de vernieuwde wetgeving zijn, er wel een indicatie kan zijn dat verzoeker in geval van terugkeer zijn verblijfsstatus niet meer zal kunnen verlengen. Zo blijkt dat uitdrukkelijk gestipuleerd werd dat een laattijdige indiening van de hernieuwingsaanvraag voor erkend vluchtelingen op zichzelf niet kan leiden tot een afwijzing ervan, terwijl deze garantie voor subsidiair beschermden werd weggelaten. Zonder bijkomende informatie kan hieruit wel degelijk afgeleid worden dat dit voor begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen wel gevolgen heeft en dus niet meer mogelijk is.

Het motief in de bestreden beslissing dat niets erop wijst dat verzoekers verblijfsvergunning niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, vindt dan ook geen steun in de objectieve landeninformatie die verzoeker voorlegt.

Zo er volgens verwerende partij geen aanwijzingen zijn dat verzoekers status als persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland niet meer geldig zou zijn, blijkt uit verzoekers verklaringen en de gegevens in het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier dat de verblijfsvergunning van verzoeker, die volgens zijn verklaringen subsidiaire bescherming heeft verkregen in Griekenland in 2014, ondertussen verstreken is.

Verwerende partij brengt *in casu* geen elementen bij waaruit het tegendeel kan blijken.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer waaruit blijkt dat verzoekers raadsman contact opnam met de Griekse autoriteiten teneinde de verblijfssituatie voor verzoeker uit te klaren. Uit het antwoord dat verzoekers raadsman verkreeg van de Griekse autoriteiten blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning inderdaad verstreken is en dat verzoeker geadviseerd wordt indien hij zijn verblijfsvergunning wenst te hernieuwen zich in persoon te wenden tot het "Aliens Bureau". Het antwoord van de Griekse autoriteiten biedt dan ook geen enkele indicatie over de concrete (on)mogelijkheid voor verzoeker tot hernieuwing of verlenging van zijn verblijfsvergunning.

De door de verzoeker voorgelegde informatie vormt voorts een indicatie dat er een grote kans bestaat dat statushouders die naar Griekenland terugkeren vanuit andere EU lidstaten en die verder geen sociaal netwerk of ondersteuning hebben in Griekenland, kunnen terechtkomen in een situatie van dakloosheid en behoeftigheid.

De beschikbare informatie is *in casu* evenwel beperkt en bevat geen verdere specifieke gegevens met betrekking tot de situatie van personen met subsidiaire bescherming wiens verblijfsvergunning is verstreken en die naar Griekenland terugkeren vanuit een andere EU lidstaat. De verwerende partij heeft zelf geen informatie bijgebracht met betrekking tot de situatie van statushouders die terugkeren naar Griekenland.

De Raad kan bijgevolg niet nagaan of de hernieuwing of verlenging van verblijfsvergunningen van personen met subsidiaire bescherming die vanuit een andere lidstaat terugkeren naar Griekenland eenvoudig kunnen worden hernieuwd, zoals de verwerende partij beweert.

In de huidige stand van de procedure beschikt de Raad dan ook niet over voldoende objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens met betrekking tot de concrete situatie van personen met subsidiaire bescherming die niet langer over een geldige verblijfsvergunning in Griekenland beschikken en er terugkeren (zie HvJ Ibrahim e.a., punt 88 en HvJ C-483/20, HvJ XXX tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, 22 februari 2022, punten 31 en 33).

Uit voormelde gegevens blijkt aldus dat verzoekers verblijfsvergunning als statushouder in Griekenland, die geldig was voor drie jaar, op dit ogenblik verstreken is. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de recente landeninformatie bijgebracht door verzoeker dat de situatie van statushouders in Griekenland nog precarier lijkt te zijn geworden en dat dit met name ook het geval lijkt te zijn voor statushouders die vanuit een andere EU Lidstaat terugkeren naar Griekenland en wiens verblijfsvergunning verstreken is en er geen netwerk hebben. Er kan bijgevolg niet worden uitgesloten dat verzoeker als statushouder die terugkeert vanuit een andere EU lidstaat, gedurende een zeer lange periode met ernstige bureaucratische obstakels zal geconfronteerd worden om zijn verblijfsvergunning te hernieuwen/verlengen en dat hij in de praktijk in deze periode in de onmogelijkheid dreigt te verkeren om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt, huisvesting en sociale bijstand en om in zijn levensonderhoud te voorzien, wat dan weer een ernstig risico op dakloosheid inhoudt.

Aangezien de Griekse autoriteiten *in casu* zelf hebben meegedeeld dat verzoekers verblijfsvergunning verstreken is en gelet op de door hem bijgebrachte informatie kan verzoeker gevolgd worden in zijn kritiek waar hij stelt dat *in casu* niet zonder meer blijkt of hij wel degelijk nog steeds kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus hem toegekend in Griekenland.

De Raad wijst er ook op dat de rechtspraak van het Hof van Justitie een beoordeling van de voorzienbare levensomstandigheden van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming vereist in geval van terugkeer naar Griekenland, daarbij rekening houdend met alle gegevens van de zaak. De Raad acht, gelet op de recente informatie bijgebracht door verzoeker waaruit blijkt dat niet met zekerheid kan worden besloten of verzoekers status kan worden verlengd/hernieuwd en inzake de talrijke administratieve barrières, problemen en moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming bij terugkeer naar Griekenland (kunnen) worden geconfronteerd, een verder en gedegen onderzoek van verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland aangewezen.

Bijgevolg en bij gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid kan in de huidige stand van zaken in deze specifieke zaak niet worden bevestigd dat er géén feiten of elementen voorhanden zijn die de toepassing van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in casu in de weg staan, zonder verdere onderzoeksmaatregelen te bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juni 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF